

Binnenkort zijn mijn vriendin en ik tien jaar bij elkaar; wat gaat de tijd toch snel – ik weet nog zo goed dat ik haar nog maar pas kende en haar in mijn smoorverliefde overmoed weleens innig vertrouwd zou maken met het verschijnsel prog. Wellicht dat The Difference Machine van Big Big Train niet de meest voor de hand liggende instapper was, maar die band was voor mij een vrij recente ontdekking, en die wilde ik dolgraag met haar delen. Bleek geen goede keuze.

Een andere, toen ook nog relatief recente ontdekking voor mij was Spock's Beard. Ik stuurde haar dus een Spotify-link met het verzoek eens te luisteren naar het album The Kindness Of Strangers – stukje achtergrondinformatie: wij wonen niet samen, hebben een echte latrelatie en communiceren doordeweeks het liefst zoals we elkaar hebben leren kennen: per e-mail. Spock's Beard, dus. Het eerstvolgende weekend vroeg ik haar vol verwachting wat ze ervan vond. Dat was het dus ook niet voor haar, maar het nummer June kon ze wel waarderen.

Over de vele andere stukken die ik haar heb laten horen, zei ze dat die vaak wel heel aantrekkelijk begonnen, maar dat er dan altijd op een gegeven moment iets onverwachts in gebeurde waar ze zich rot van schrok – om bloednerveus van te worden. Dat doet me eraan denken: toen ze zag dat bezoekers van het iO Pages Prog Festival gebruik konden maken van een progbuffet, vroeg ze: "Wat moet ik me daar dan bij voorstellen, dat je lekker zit te eten en dat iemand je plotseling een kom soep in je gezicht smijt?"

Luidt de oude volkswijsheid niet dat een man steevast een vrouw zoekt die precies lijkt op zijn moeder? Ik wil dat best onderschrijven; mijn moeder kon de muzieksmaak van mijn vader beslist niet waarderen – hij en ik zaten wat dat betrof meer op één lijn – en verzocht hem altijd zijn plaatjes maar te draaien met de koptelefoon op, en

deed hij dat niet, dan nam ze de benen naar een andere ruimte om daar lekker te gaan zitten lezen.

Mijn vriendin is een danser – geen danseres als zodanig, maar ze houdt van dansen. Ik ben meer een muzikant, en zoals een beroemde Hollandse zanger ooit zeer filosofisch verwoordde: muzikanten dansen niet. Mijn vriendin benadert muziek dus op een totaal andere wijze dan ik, zo leerde ik door de jaren heen pas herkennen: melodie en harmonie zijn voor haar ondergeschikt; bij haar staat ritme op de eerste plaats. Opbouw en onverwachte wendingen kunnen haar al helemaal gestolen worden.

Daarom koos ik voor mijn allerlaatste poging The Bogus Man van Roxy Music – daar zit immers een pakkend en gestaag ritme in, en een hoop humor – ik krijg er tenminste altijd een grijns van op mijn gezicht – en humor kan ze goed waarderen. Na de eerste maten had ze echter haar oordeel al klaar: "Ja, best leuk, maar wat moet dat rotkind op die saxofoon?"

Ik kan iedereen het latten sterk aanbevelen – nooit eerder heb ik een relatie gehad die al zo lang zo goed is gebleven. Elke vrijdag zijn we blij elkaar weer te zien, en elke maandag ben ik weer blij om alleen thuis te zijn, met mijn eigen muziek. Zonder koptelefoon.

